

- *Túnez año cinco: Atrapado en una tenaza*
- *Traducción al griego de "Grecia: La nueva síntesis del comunismo ofrece una visión de la posibilidad de: ¡Zafarse del yugo del capitalismo y forjar un futuro diferente!" (versión en español en snUMQG 2015-07-27)*

Túnez año cinco: Atrapado en una tenaza

10 de agosto de 2015. Servicio Noticioso Un Mundo Que Ganar. Por Samuel Albert. Miles de jóvenes tunecinos se ahogan tratando de llegar a Europa, con la esperanza de que Occidente pueda ofrecerles una vida que su propio país no puede. Miles se van a la vecina Libia u otros países para emprender la yihad contra lo que perciben como el estilo de vida occidental, sedientos de venganza contra Occidente y sus valores.

Lo que tienen en común estas dos situaciones tan diferentes es que para muchos jóvenes tunecinos, aceptar la vida que les dan no es una opción. La masacre de 22 personas en marzo del 2015 en el Museo del Bardo, una de las principales atracciones turísticas culturales de Túnez, y el posterior asesinato el 26 de junio de 38 europeos en un balneario de Susa [en la costa oriental, 140 km al sur de la capital], demostró que Túnez no puede dejar de estar atrapado entre las fuerzas contendientes que se disputan la lealtad del pueblo en la región. Por una parte, millones de vidas y futuros son atrofiados o destrozados por las condiciones creadas por el mercado mundial y el capital globalizado, mientras que los capitalistas monopolistas que dominan los países imperialistas se lucran. De otra parte, un gobierno político islamista es presentado como la única alternativa a lo que Occidente llama "democracia", las instituciones ideológicas, políticas y sociales cuya función es estabilizar esta intolerable situación.

El estudiante de posgrado islamista de 23 años que abaleó a los turistas en Susa fue impulsado por una situación en la que los jóvenes de familias pobres del interior se sienten excluidos del mundo moderno del que disfrutaban algunos en la costa y la gente de Occidente en general. Sus padres trabajan, cuando y donde sea que puedan, en la extenuante construcción, y sus madres en campos de propiedad de inversionistas bajo la férula de implacables contratistas de mano de obra que actúan como si ellas les pertenecieran. Los trabajadores en fábricas y call centers están a merced de órdenes del exterior. El sistema educativo, especialmente en las áreas tecnológicas, llena a los estudiantes con una estrecha "entrada" de destrezas de la que ellos esperan como "salida" una vocación que prometa una vida diferente a la de sus padres —hasta que al final, terminan con el diploma en sus manos, cayendo en un abismo de desempleo o empleos de autómatas y sin perspectiva. Las minas de fosfatos que generan buena parte de la riqueza del país generan serios problemas ambientales y pocos empleos para la gente que vive en sus alrededores. La "industria" del turismo pregonada como la esperanza del país es impulsada por la especulación inmobiliaria y la prostitución, y el gran número de personas atrapadas en la prostitución revela qué valores y qué futuro tiene Occidente para ofrecer a Túnez.

En esta situación —y en un mundo sin Estados socialistas y con pocos movimientos revolucionarios auténticos, donde una visión revolucionaria basada en la realidad aún no se ha convertido en característica de las amplias masas populares— la poderosa atracción del islam político y yihadista, que hoy se presenta como el principal retador a la situación impuesta por el imperialismo occidental, es trágica, pero no sorprendente.

Los motivos políticos tras el ataque a Susa no son un misterio: fue una demostración de fuerza del islamismo, no sólo en lo militar sino en la reñida esfera ideológica y en la coherencia de sus políticas. Fue una crítica con armas a la entrega del país y a su injusto, ilegítimo y moralmente corrupto establecimiento, para demostrar que el islamismo es la única alternativa política. Aestó un golpe muy grave a la industria turística de la que el país y el régimen dependen. Obligó al ejército y a las fuerzas de seguridad a desplegarse hacia las grandes ciudades y áreas costeras, en vez de concentrarse en la región montañosa cerca de la frontera con Argelia y Libia, donde montaban una ofensiva contra las zonas de operación de los fundamentalistas.

La respuesta del presidente Beji Caid Essebsi fue declarar un estado de emergencia para permitir nuevas medidas represivas contra las manifestaciones, concentraciones y otros movimientos que no tienen nada en común con el yihadismo, e incluso prohibir las reuniones públicas y eventos culturales. "Desde 2011 el país ha estado como en un recreo escolar y ahora eso tiene que terminar", declaró un comentarista pro-gobierno. Essebsi enfatizó que tanto sus rivales políticos como sus amigos rebeldes deben "alinearse" con su gobierno y

su programa aprobado por Occidente. Por la estabilidad, dijo, los bien conectados hombres de negocios prominentes, ampliamente odiados por desfalcar el erario, estarían protegidos de la acción legal.

En resumen, el país cuyo “éxito” fue contrastado con el desaliento de la Primavera Árabe en Egipto, se había vuelto como Egipto, en muchos aspectos, si no en todos.

Al igual que a Egipto, EEUU ha venido atrayendo a Túnez, proveyendo importante financiamiento y garantías crediticias (aun cuando a diferencia de en Egipto, las movidas de Estados Unidos en Túnez están siempre al menos matizadas por la rivalidad con Francia, el histórico mandamás en Túnez). En mayo de 2015, poco después del ataque en el museo del Bardo, Essebsi visitó Washington, donde Obama llamó a Túnez un “importante aliado por fuera de la OTAN”, un estatus que implica mayor ayuda militar y “cooperación estratégica”. En julio, los medios tunecinos informaron que una base militar y centro de escuchas regional estadounidense localizada en Sicilia se trasladaría a Túnez.

Para Estados Unidos en especial, Túnez cuenta más como un “problema de seguridad”. Tratando de “arreglar” los “disfuncionales” servicios de seguridad tunecinos, EEUU, Reino Unido y Francia se están haciendo cargo ellos mismos de algunos asuntos —por ejemplo la británica Scotland Yard está realizando la investigación de la masacre de Susa.

Esta creciente interferencia directa, motivada por estos intereses nacionales y regionales percibidos por los imperialistas y no por el bien de Túnez, no lo salvará del desastre más de lo que lo hicieron en Afganistán, Irak, Siria y otras partes. Por el contrario, eleva el peligro de que Túnez sea empujado hacia la vorágine de guerras civiles y regionales entre quienes están alineados con EEUU y grupos como el Daesh (Estado Islámico) que constituyen el principal reto a sus intereses en este momento.

¿Qué le ha traído a Túnez la “democracia” tan alabada por Occidente y sus apologistas? Y, ¿por qué el ascenso del islamismo parece tan imparable? La respuesta está en la forma en la que estas dos tendencias se refuerzan mutuamente, aun cuando contienden ferozmente por el futuro del país.

El odiado presidente Ben Ali se ha ido, derrocado por el inicio de la Primavera Árabe, pero el levantamiento dejó al aparato Estatal básicamente inalterado. Las fuerzas policiales organizadas para proteger brutalmente el viejo régimen siguen intactas. Golpean agresivamente a los jóvenes en las calles de los barrios y pueblos pobres, tanto como lo han hecho siempre, y siguen torturando a los presos políticos y otros presos. Los movimientos sociales en el interior son brutalmente reprimidos. Los militares, que supervisaron la llamada “transición democrática”, siguen haciendo conocer su voluntad, mediante amenazas a los partidos políticos y al público en general. Siguen teniendo los ministerios y gobernaciones (autoridades provinciales) clave. El primer ministro Habib Essid es la única figura prominente dentro de los antiguos hombres del régimen que en vez de perder su autoridad ha sido promovido. El pueblo no ha tenido ningún alivio de la burocracia que gobierna gran parte de la vida diaria y el destino de ciudadanos como el joven vendedor de frutas en Sidi Bouzid, Mohamed Bouazizi, que se prendió fuego e incendió al país el 17 de diciembre de 2010.

La economía del país sigue igual, estructurada sobre décadas de dependencia al capital y los mercados extranjeros. De parte de ninguno de los principales partidos ha habido propuestas serias de cambiar la orientación económica de Ben Ali. La continua privatización de empresas estatales ha traído aún más insultante riqueza a los millonarios socios del capital francés, estadounidense, saudí y qatari, mientras se han pulverizado las promesas de proyectos de desarrollo económico en áreas del interior como Kasserine y Sidi Bouzid, donde inició el levantamiento. El desempleo es peor que nunca.

El sistema electoral ha llevado al redil a gran parte de los opositores al viejo régimen y los ha convertido en sus siervos. El enrolamiento de ex radicales en la “clase política” —el conjunto de personas a las que se les permite practicar la política— ha llevado cinismo y descrédito a los ideales de “izquierda” que alguna vez profesaron. Menos de la mitad de los potenciales votantes se molestaron en votar en las pasadas elecciones.

A diferencia de los yihadistas, los políticos de oposición (incluyendo los dizque “izquierdistas”) definitivamente ni buscan ni creen en un cambio radical. Últimamente han estado alentando las esperanzas de los tunecinos en que los nuevos yacimientos de petróleo (que supuestamente ya han sido hallados pero cuya existencia es ocultada por oscuros intereses) pueden salvar al país, tal como las exportaciones de fosfato fueron una vez anunciadas como el futuro del país. ¿El tener cantidades de petróleo ha salvado a Argelia, o al contrario la ha entregado mucho más a las garras del mercado global y sus implacables demandas, mientras subsidia el mandato de un puñado de hombres que son los representantes locales de ese cruel mercado?

El desarrollo económico de Túnez en los 90 llevó a la sociedad a donde está hoy. Su Acuerdo de Asociación con la Unión Europea ayudó a convertir al país en un subcontratista de partes automotrices y eléctricas, de la confección y de call centers, al tiempo que era incapaz de alimentarse sin las importaciones que a su vez requieren aún mayor subordinación económica y desperdicio masivo del potencial de las masas del país.

En respuesta a la masacre de Susa, lo único que el gobierno ha hecho es desplegar las tropas. Un gobierno que prohíbe a los hombres menores de 35 años viajar libremente —por temor a que se unan a los miles de tunecinos que están librando la yihad en el extranjero, y luego regresen— está declarando que ni siquiera pueden soñar con librar una lucha por la juventud del país, y mucho menos ofrecer una alternativa creíble. No puede hacer nada para cambiar una situación que genera oleada tras oleada de islamistas, no sólo debido a que la yihad arde en los países vecinos, sino también porque en las circunstancias de hoy, la sociedad misma es un caldo de cultivo para el islamismo.

Existen diferentes corrientes del islamismo, pero la línea divisoria entre el yihadismo y el islamismo electoral es sumamente porosa en la teoría y en la práctica. Los líderes del partido Ennahda en Túnez, que surgieron de la corriente egipcia de la Hermandad Musulmana y a los que les gusta compararse con el AKP de Erdogan en Turquía, usaron los métodos yihadistas antes de que la caída de Ben Ali les abriera el camino para compartir el poder en un gobierno elegido. Durante ese último período, Ennahda proporcionó cobertura práctica e ideológica para los yihadistas declarados.

La diferencia entre el islamismo armado y el islamismo electoral no es una cuestión de lealtad a la “democracia”. Cualquier clase que gobierne un sistema de explotación y opresión, en los países más desarrollados del mundo o en cualquier otra parte, optará por cualquier forma de mandato político necesario para preservar su dominio. El islamismo se define por sus metas, imponer el Islam como un regulador legal de la vida política y social (lo cual es muy diferente a defender el derecho de la gente a practicar voluntariamente su religión), y no por los que sean los medios para alcanzar esas metas que pudieran parecer más efectivos en un momento dado.

Muchas fuerzas armadas reaccionarias, incluyendo las estadounidenses, alientan a los jóvenes a asesinar inocentes para calmar sus sentimientos de haber sido agraviados. El islamismo puede movilizar la lealtad ciega de algunas personas desesperadas entre las masas del fondo de la sociedad y el resentimiento de la pequeña burguesía. Puede ofrecerles un camino para el avance social a muchos individuos que bajo la situación actual no está a su disposición. Pero en términos de los intereses de clase, representa viejos y nuevos explotadores entre las naciones dominadas por el imperialismo.

La meta del Daesh, al-Qaeda y, de un modo algo diferente, la Hermandad Musulmana y el AKP no es desafiar el capitalismo, sino ganar un nuevo lugar para ellos que no ha sido posible bajo el orden geopolítico en el Medio Oriente que Estados Unidos construyó para servir a su supremacía. Si bien los alineamientos de fuerzas de clase difieren de un país a otro en el mundo islámico, seguramente no es casual que el liderato, el entrenamiento ideológico, la financiación, la logística y las armas usadas por los dos tendencias principales del islamismo hoy provengan principalmente de las clases dominantes capitalistas de Arabia Saudí y los países del Golfo, a menudo alineadas con Turquía, por una parte, y por la otra, con la República Islámica de Irán. Estos son ejemplos notorios de regímenes cuyas clases dominantes con raíces en modos de producción precapitalistas se han vuelto inseparables de la acumulación privada de capital en medio de las relaciones de producción globalizadas del sistema imperialista y su ineluctable lógica económica. Los intereses en conflicto y no sólo las diferencias religiosas entre chiitas y sunitas explican por qué los islamistas pueden alinearse en bandos opuestos o de manera alternada ser usados por proyectos imperialistas u oponerse a estos.

Al mismo tiempo, el islamismo tiene su propia dinámica como ideología y movimiento político, una dinámica donde lo que es percibido como su avance contra la humillación impuesta desde el extranjero favorece su propio avance. La base para el islamismo en las condiciones materiales y su congruencia con los intereses de clase reaccionarios y su utilidad para estos no deberían llevar a subestimar la gran importancia del factor ideológico en su auge. Una importante razón de su poder de atracción es la ausencia de una clara alternativa ideológica y política al statu quo que tenga la fortaleza potencial de estar basada en una verdadera comprensión de la realidad y de los verdaderos intereses de la gran mayoría de la gente.

Dado el carácter reaccionario de las metas islamistas, serían fieles discípulos del imperialismo en cuanto a usar el terrorismo contra las masas con fines políticos. La suya no es una violencia ciega sino incluso peor —barbarie deliberada apuntando a crear terror entre el pueblo por fines políticos, igual que han hecho los

imperialistas desde la bomba atómica de Hiroshima hasta los ataques de Israel, respaldados por EEUU, contra el pueblo de Gaza y el Líbano y los desmanes liderados por Estados Unidos que destruyeron Irak.

Debido a su carácter reaccionario, el islamismo a menudo tiene relaciones ambiguas con el imperialismo y sus regímenes locales. En Argelia, por ejemplo, la guerra civil de los años 90 entre los islamistas y los gobernantes militares tuvo una dimensión de guerra mutua contra el pueblo, la masacre de intelectuales y otros que ambos bandos odiaban. También hemos visto esto en Túnez. De hecho, el actual gobierno tunecino se basa en una difícil e inestable alianza entre fuerzas que representan al imperialismo y sus lacayos locales tradicionales, de una parte, y al islamismo, por la otra.

Luego de desestimar inicialmente la importancia de la masacre de Susa, el Presidente Essebsi declaró: “Si tales incidentes ocurren de nuevo, el Estado va a colapsar”. Una de las razones para su alarma es que su partido gobernante Nidá Tunes, que le rinde cuentas a Francia y a EEUU, fue elegido bajo su promesa de revertir el proceso de islamización iniciado por su predecesor en el gobierno, el Ennahda. Al mismo tiempo, no puede (ni quiere) gobernar sin el apoyo parlamentario del Ennahda.

Pero el problema va mucho más allá del oportunismo electoral. Desde la independencia formal de Túnez los gobernantes del país siempre han utilizado la religión y la identidad religiosa (el primer artículo de la Constitución define a Túnez como un país musulmán) para enmascarar su lealtad al imperialismo. Nunca han desaprovechado la legitimidad de la religión y la tradición y la asfixia religiosa de aquellos a quienes gobiernan. Esto se ha combinado con la represión, incluso contra el islamismo cuando éste representó problemas —cuando el Ennahda estuvo en rebelión contra el gobierno en vez de ser uno de sus pilares.

Ahora, especialmente debido a que el actual gobierno tunecino sufre de la ilegitimidad heredada del régimen de Ben Ali, cuya ignominiosa caída a manos del pueblo no ha sido olvidada ni siquiera por quienes hoy están políticamente inactivos, y debido a que tiene aún más razones que Ben Ali de temer a las masas populares, es sumamente renuente a enfrentar al islamismo, sobre todo en términos ideológicos, pero también de otras formas.

Por ejemplo, tomemos el asesinato en 2013 de Chokri Belaid, un importante líder de la izquierda electoral tunecina y un símbolo importante para muchos intelectuales laicos y otros. El hecho de que él hubiera defendido a los islamistas bajo el régimen de Ben Ali no impidió que los islamistas lo asesinaran. Ni el gobierno del Ennahda en su momento ni el gobierno supuestamente laico de hoy se esforzaron por esclarecer este crimen. En julio de 2015, cuando 30 hombres acusados de estar involucrados en el asesinato fueron llamados a juicio, la mayoría de ellos se negó a comparecer ante el tribunal. El gobierno no se atrevió a doblegar este desafío a nombre del Islam a su sistema legal y su autoridad moral.

Luego de la masacre de Susa el presidente Essebsi pidió el cierre de 80 mezquitas que dijo eran dirigidas por salafistas, pero el fundamentalismo religioso prolifera en todo el amplio establecimiento religioso supervisado por el Estado, en el sistema educativo público y la cultura dominante en general, presionando e intimidando a los varios millones que no desean vivir en una sociedad regida por la ley religiosa. Por ejemplo, la policía ha comenzado a detener a personas por posesión pública de cerveza, que no es ilegal y hasta ahora no inusual, con la explicación de que tal comportamiento de parte de musulmanes (y se presume que todos los tunecinos son musulmanes) constituye “depravación pública”. Los extranjeros con nombres que no suenan musulmanes están libres de las restricciones religiosas que la policía ha asumido que debe hacer cumplir.

¿Cómo pueden una clase dominante y una estructura de poder que constantemente reproducen el islamismo, y dependen de él ideológica y políticamente, confrontar el islamismo armado sin poner en peligro su propia existencia? Esto parece explicar la advertencia de Essebsi sobre cómo el Estado podría no estar en capacidad de soportar otro ataque islamista, no porque pudiera ser derrotado militarmente, sino debido a sus propias y explosivas contradicciones políticas e ideológicas.

Si bien el papel del Ennahda en el actual gobierno es pequeño, ninguna fuerza política importante considera su proyecto islamista fuera de los límites ni se opone a la creciente islamización de la sociedad tunecina como cuestión de principios más allá de un gusto o preferencia de estilo de vida. Esto es especialmente notable en el caso de mucha gente en el “izquierdista” Frente Popular, los autoproclamados representantes de los “patriotas” y “demócratas” del país, que en las últimas elecciones apoyaron a Essebsi a nombre de oponerse al Ennahda.

Más recientemente, en respuesta a la presión islamista, el vocero del Frente, el ex “comunista” Hamma Hammami (en realidad, un opositor al comunismo revolucionario representado por la China de Mao Tse-

tung) declaró que no tenía ningún “problema ideológico” con los islamistas porque él también es musulmán. Independientemente de sus creencias personales (y los “izquierdistas” que perpetúan y rinden culto al pensamiento tradicional constituyen un viejo y serio problema en la mayoría de los países), la sociedad que todo tipo de islamista quiere es totalmente inaceptable, incluso si sólo se considera desde el punto de vista de lo que significa para la mujer, la mitad de la población mundial, por no hablar de otros aspectos de la emancipación de la humanidad: desde la ignorancia y la superstición, hasta todas las formas de relaciones sociales opresivas. Si algunas organizaciones políticas, sean trotskistas o falsamente autoproclamados maoístas, pueden usar la excusa de la oposición al imperialismo para encontrar algún tipo de apoyo en el islamismo, eso dice mucho sobre qué tipo de sociedad están dispuestos a aceptar o ayudar a gobernar.

Como era de esperarse, la respuesta del Frente a la masacre de Susa fue una capitulación de otro tipo. Ante el inminente peligro, exigieron el fortalecimiento del ejército —cuyo trabajo es defender el statu quo para el imperialismo. Es muy típico ver a los “izquierdistas” que nunca consideraron cómo hacer una verdadera revolución corretear dando bandazos entre ponerse a la cola del islamismo y echarse a los brazos de los imperialistas.

Las fuerzas tectónicas que empezaron a emerger a la superficie en diciembre de 2010 están aún operando. Ese levantamiento involucró a un amplio sector del pueblo, incitado por los jóvenes en el interior y seguido por los estudiantes en las ciudades costeras y finalmente en la capital. Participó gente de todas las clases sociales, incluyendo elementos de la burguesía excluidos del círculo cercano a Ben Alí o aquellos que sintieron que deshacerse de él era la mejor alternativa disponible a un levantamiento prolongado y en cadena. Esta unidad de “el pueblo” se estrelló rápidamente contra los límites de los intereses de clase antagónicos. Los islamistas como tales jugaron un papel muy pobre en la revuelta. Pero los observadores locales y extranjeros que felicitaron al pueblo tunecino por lo “moderado” del resultado, atribuyéndolo a un supuesto carácter tunecino, juzgaron mal la profundidad de la crisis y lo que implicaría resolverla.

Lo que ha salido más claramente a la luz luego del ataque de Susa no fue la importación de conflictos externos hacia la sociedad tunecina, sino una expresión particular, localizada y explosiva de contradicciones que operan a escala mundial. No habría el islamismo de estos tiempos sin los cambios económicos y sociales en los países predominantemente islámicos, causados por el desarrollo imperialista. Además, las acciones criminales de Estados Unidos y sus aliados en los últimos años (en Palestina, Irak, etc.) han sido inseparables de este desarrollo. Sin todo eso, el islamismo todavía sería una tendencia menor con poco futuro.

En lugar de esto, como ha señalado Bob Avakian, se ha convertido en una “expresión perversa” de la contradicción fundamental en el mundo hoy: entre la socialización de la producción que está arrastrando a todo el planeta a los procesos productivos y transformando las relaciones económicas, y la apropiación privada —y por tanto basada en la explotación e impulsada en la competencia— de la plusvalía así producida. Esto es lo que ha llevado a la acumulación de capital en manos de los gobernantes capitalistas monopolistas de los países imperialistas y a la horrenda e insostenible intensificación de las desigualdades del mundo y el desarrollo desequilibrado.

Es una “expresión perversa” porque en vez de ser una solución es un obstáculo para resolver esta contradicción avanzando hacia un mundo en el que la abolición de la propiedad privada de los medios necesarios para vivir, y todas las relaciones sociales e ideas basadas en eso, permita a todo el mundo trabajar por el bien común a la vez que florecen plenamente como individuos. El imperialismo y el islamismo pueden ser calificados como “los dos sectores anticuados” porque ninguno representa lo que el mundo podría ser si las enormes fuerzas productivas desarrolladas por la humanidad, y más fundamentalmente la gente, pudieran ser liberadas y permitieran transformar el mundo y a sí mismas.

Túnez no puede ser un remanso en medio de las tormentas del mundo. Sigue siendo un país cuyas contradicciones no pueden ser resueltas por algo distinto a una revolución total —el surgimiento de una bandera, un programa, un partido y un amplio movimiento revolucionario cuya meta sea derrotar a las fuerzas del viejo Estado y establecer un nuevo tipo de poder que pueda liberar a la gente del fondo de la sociedad, junto con las capas medias, intelectuales y otros, para empezar a transformar la sociedad de una manera mucho más radical y liberadora que lo que el islamismo o el imperialismo pudieran siquiera pretender ofrecer.

De otro modo, el conflicto entre los “dos sectores anticuados” seguirá encendido y causando muerte y destrucción, con las masas populares como víctimas engañadas en vez de protagonistas conscientes. □

Η Κομμουνιστική Επαναθεμελίωση ανοίγει το δρόμο για: Να σπάσουμε τη θηλιά του καπιταλισμού και να χαράξουμε ένα διαφορετικό μέλλον!

Η κρίση, αυτή που μαστίζει την Ελλάδα αυτές τις εβδομάδες, παρουσιάζεται σαν φυσικό φαινόμενο, ένας γιγαντιαίος ανεμοστρόβιλος που ρουφάει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων στη σκοτεινή και ταραχώδη του άβυσσο, πετώντας τες από πλευρά σε πλευρά, πνίγοντάς τες, τυφλώνοντας τες, κατακυριεύοντας τόσους πολλούς με το αίσθημα της ματαιότητας και της απελπισίας. Αλλά αυτός ο ίδιος ο ανεμοστρόβιλος κρύβει πολύτιμες δυνατότητες, που είναι εκεί για να τις αρπάξουμε, για ένα ριζικά διαφορετικό μέλλον.

Έπειτα από 7 χρόνια συνεχιζόμενων θυσιών των ανθρώπων στο όνομα της «λιτότητας», έπειτα από την εκλογή της αυτοαποκαλούμενης ριζοσπαστικής αριστεράς που υποσχέθηκε να απορρίψει τον εκβιασμό των Ευρωπαϊκών Δυνάμεων, και ακόμη, έπειτα από το δημοψήφισμα και τα ξεκάθαρα αποτελέσματά του, τα συμφέροντα και οι ανάγκες των μαζών ποδοπατήθηκαν για άλλη μία φορά. Τα βασικά στελέχη της κυβέρνησης Σύριζα μετατράπηκαν σε θύτες και θύματα των ίδιων καταστροφικών απρόσωπων δυνάμεων.

Δρακόντειοι νόμοι γεννιούνται μέσα σε απρόσωπα νούμερα, λογιστικά φύλλα και προβλέψεις κερδών. Δεν υπάρχει τίποτα το ιερό ή το μόνιμο σε αυτές τις καταστροφικές δυνάμεις. Πίσω από τους απρόσωπους νόμους, βρίσκουμε τις πραγματικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, την ταξική διαίρεση της κοινωνίας, ένα παγκόσμιο σύστημα ιδιοκτησίας και εκμετάλλευσης.

Μια βαθιά πολιτική κρίση διαπερνά τη χώρα. Το εκλογικό σύστημα, ο τρόπος με τον οποίο υποτίθεται οι άνθρωποι εκφράζουν τη βούλησή τους, γίνεται όλο και περισσότερο φανερό πως είναι μια φενάκη, που μικρή σχέση έχει με τις πραγματικές σχέσεις εξουσίας ή τη λήψη αποφάσεων. Ο ίδιος ο ρόλος των εκλογών, της νομιμοποίησης των κρατικών θεσμών στα μάτια των πολιτών, έχει βαθιά τραυματιστεί, ακόμη και στην Ευρώπη όπου τέτοιες αυταπάτες κρατάνε ακόμη γερά.

Πίσω από τις κυβερνήσεις που εναλλάσσονται, παραμένουν σταθερά στη θέση τους η αστυνομία, ο στρατός και η γραφειοκρατία – η απόλυτη εγγύηση διατήρησης της εξουσίας της ελληνικής αστικής τάξης, η οποία δεν πρόκειται να χάσει το θρόνο της με εκλογές. Για άλλη μια φορά, δικαιώνεται ο Μαρξ. Το αστικό κράτος δεν μπορεί να γίνει μέσο για επαναστατική αλλαγή.

Στη μαζική αντίσταση των τελευταίων ημερών καθρεφτίζεται η μηδενική ανοχή απέναντι στα νέα μέτρα και η άρνηση των ανθρώπων να θυσιαστούν ακόμη μία φορά. Η αποκαθήλωση προσώπων που μερικές εβδομάδες πριν θεωρούνταν από μεγάλα τμήματα του κόσμου ήρωες, είναι ενδεικτική.

Το ερώτημα με το οποίο έρχεται αντιμέτωπος ο λαός στην Ελλάδα είναι το ίδιο που συστηματικά αποκρύπτεται στα περισσότερες χώρες της Ευρώπης και του κόσμου: είναι οι άνθρωποι καταδικασμένοι να ζουν κάτω από αυτές τις συνθήκες ή μήπως υπάρχει τελικά άλλος δρόμος, ένα εναλλακτικό πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό σύστημα που μπορεί να αντικαταστήσει το υπάρχον παγκόσμιο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα και να εξαφανίσει τις στερήσεις και τον τρόπο που αυτό γεννάει;

Παρά τα όσα έχει υποστεί και συνεχίζει να υφίσταται ο λαός, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε αυτή τη σπάνια στιγμή όπου το υπάρχον κοινωνικο-οικονομικό, πολιτικό, ακόμη και πολιτιστικό, ιδεολογικό υπόβαθρο μπορούν να καταρρεύσουν. Η ίδια η κατάσταση φέρει τη δυνατότητα για εναλλακτικούς δρόμους, είτε απελευθερωτικούς, είτε αυτούς της πλήρους υποδούλωσης. Για πόσο καιρό θα συνυπάρχουν και οι δύο δρόμοι είναι αδύνατον να προβλεφθεί, αλλά η εξουσία σε Ελλάδα και Ευρώπη μανιωδώς προσπαθεί να επιβάλει μια νέα τάξη, η οποία όχι μόνο διασφαλίζει τα συμφέροντά της, αλλά σκοτώνει την ελπίδα και εκτονώνει την επαναστατική προοπτική των μαζικών λαϊκών κινητοποιήσεων. Κι έτσι, μέσα στο καζάνι των αντιθέσεων, καθίσταται ακόμη πιο επείγουσα η ανάγκη να χαραχτεί ένα πραγματικά επαναστατικός δρόμος.

Η ανάδυση μιας συνειδητής δυναμικής, οπλισμένης με βαθιά κομμουνιστική αντίληψη για τα δομικά προβλήματα της κοινωνίας και για τις απαιτούμενες λύσεις, είναι απαραίτητη προκειμένου να χαραχθεί αυτός ο δρόμος. Μιας δυναμικής αποφασισμένης να αναλάβει την ευθύνη μιας επανάστασης. Είναι πλούσια η ιστορική εμπειρία όπου οι δυνατότητες για ρήξη υποτιμήθηκαν ή χάθηκαν στα χέρια ηγετών – κάποιιοι από τους οποίους τελικώς προσέτρεχαν στη διάσωση του status quo. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει και το πολύτιμο παράδειγμα του Λένιν, ο οποίος άδραξε την ευκαιρία που αναδύθηκε στη Ρωσία και,

εκμεταλλεόμενος τις αντιθέσεις, χάραξε το δρόμο προς την επαναστατική κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο και όσους αναζητούσαν την απελευθέρωση το 1917.

Η κυβέρνηση Σύριζα διαμαρτύρεται για το καπιταλιστικό σύστημα αλλά ταυτόχρονα δηλώνει ότι τα χέρια της είναι δεμένα από τις ανίκητες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης, κι έτσι η Ελλάδα δεν έχει άλλη επιλογή από την ταπεινωτική παράδοση. Αλλά το να καταφέρεσαι ενάντια στην συνθηκολόγηση της ηγεσίας του Σύριζα δεν έχει νόημα, εκτός και αν η απόρριψη του Τσίπρα μετουσιώνεται σε συνολική απόρριψη του σχεδίου μιας καλύτερης διαπραγματεύσεως εντός ενός άδικου και άνιστου πολιτικού πεδίου. Είναι η ίδια η στρατηγική του Σύριζα που αποτυγχάνει, όχι απλώς η τακτική τους.

Τα θεμελιώδη προβλήματα της Ελλάδας, της Ευρώπης και του κόσμου δεν μπορούν αν λυθούν μέσα στο υπάρχον καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό πλαίσιο. Το πραγματικό ερώτημα είναι πως φανταζόμαστε μια γνήσια επαναστατική εναλλακτική πρόταση και τι χρειάζεται για να φτάσουμε ως εκεί;

Ενώ πολλοί βλέπουν στα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων και μηνών τη συντριπτική υπεροχή του παγκόσμιου συστήματος, αυτή είναι μόνο η μία πλευρά του νομίσματος. Ναι, ο εχθρός είναι ανυπέρβλητος. Αλλά οι ίδιες αντιθέσεις που συνθλίβουν τους ανθρώπους, είναι εκείνες που τους οδηγούν στην αντίσταση. Αυτός ακριβώς ο φρενήρης ρυθμός των πολιτικών εξελίξεων που προκαλεί ζαλάδα κι αίσθηση αποπροσανατολισμού, αυτός προοιωνίζει πως σύντομα, σε μέρες ή και εβδομάδες, οι θέσεις των πολιτικών υποκειμένων θα παρουσιάζονται ξεκάθαρα, και τα διάφορα πολιτικά σχέδια θα μπορούν να δοκιμαστούν και να συγκριθούν μεταξύ τους σε ένα πυκνό πολιτικό χρόνο, ειδικά αν αναδειχθεί μία συνειδητή επαναστατική δύναμη και παρουσιάσει την ανάλυσή της και το πρόγραμμά της στο λαό. Πλατιά τμήματα της κοινωνίας ξυπνούν βιαίως από τη χειμερία νάρκη τους εξαιτίας των εξελίξεων και αναζητούν απαντήσεις. Και οι ίδιες οικονομικές και πολιτικές αντιθέσεις, βαθαινούν και αποκαλύπτουν τις αντιθέσεις ανάμεσα στους εχθρούς – δείτε τη ρωγή που άνοιξε μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας. Ναι, οι Μεγάλες Δυνάμεις είναι ενωμένες όταν ζητούν το μερίδιο τους από την Ελλάδα, αλλά ταυτόχρονα ανησυχούν γιατί ολόκληρο το σύστημα τελεί υπό διάλυση και είναι βαθιά διχασμένοι ως προς τις μεθόδους διατήρησης της εξουσίας τους.

Ο στραγγαλισμός της ελληνικής κοινωνίας μας φέρνει αντιμέτωπους με τη σχέση μεταξύ της πιθανής ρήξης καθώς και με τα όρια της στην Ελλάδα και με την πραγματικότητα ότι ολόκληρος ο κόσμος κυριαρχείται από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Στην πραγματικότητα, η ύπαρξη των αντιθέσεων στο παγκόσμιο σύστημα ωθεί και οξύνει τις εξελίξεις στην Ελλάδα και βγάζει στο προσκήνιο την ανάγκη για μια ριζικά διαφορετική παγκόσμια τάξη. Τις τελευταίες δεκαετίες ζήσαμε μέσα στον φρενήρη ρυθμό της παγκοσμιοποίησης και της χρηματιστηριοποίησης, που κατέληξε στο να οξύνει τις υποβόσκουσες αντιθέσεις του καπιταλισμού. Η απελευθέρωση ολόκληρου του κόσμου από τα δεκανίκια του χρηματιστηριακού κεφαλαίου είναι αναγκαία, αλλά αυτό δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία προκειμένου να μην αμφισβητήσουμε το υπάρχον σύστημα. Αντιθέτως, η ελληνική κρίση πρέπει να μετασηματιστεί σε μια θαυμάσια ευκαιρία να ξεκινήσει ένας επαναστατικός δρόμος που θα επηρεάσει όλο τον κόσμο.

Η επιτυχία του επαναστατικού μετασηματισμού θα κριθεί σε παγκόσμια κλίμακα.

Το υπάρχον καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα πρέπει να αντικατασταθεί με εκείνο του σοσιαλισμού και εν τέλει του κομμουνισμού, το ξεπέρασμα των τάξεων και των θεσμών, αλλά και των αντιλήψεων που γεννήθηκαν μαζί με τις τάξεις.

Η θηλιά της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γύρω από τον κόσμο, επιδεινώνει τον τρόπο και τις συγκρούσεις: νέες μορφές καταπίεσης και υποδούλωσης των γυναικών προστίθενται καθημερινά στις πιο «παραδοσιακές». Μαζικές εκτοπίσεις πληθυσμού και εμπόριο ανθρώπων σε κλίμακα που είχαμε να δούμε από την εποχή του δια-ατλαντικού εμπορίου σκλάβων. Πόλεμοι για την αυτοκρατορία και άπειρες αιματηρές συγκρούσεις όπου η προοπτική της απελευθέρωσης απουσιάζει εντελώς. Ο πλανήτης οδηγείται προς την ανεπίστρεπτη καταστροφή του. Το να λες πως η επανάσταση, η κομμουνιστική επανάσταση, είναι η μόνη λύση ΔΕΝ είναι ρητορικό εύρημα. Είναι επιστημονική αλήθεια, πλήρως γειωμένη στην παγκόσμια πραγματικότητα. Πολλές από τα παραπάνω, βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, όπου η ανάγκη εξόδου από το καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό κόσμο είναι πιο εμφανής από ποτέ.

Η επαναστατική διαδικασία χρειάζεται να επιτυγχάνει ρήξεις, όπου και όποτε αυτό είναι δυνατό, πρώτα σε μία χώρα ή σε πολλές χώρες. Η πρόοδος και οι νίκες σε αυτές τις χώρες πρέπει να γίνονται το σάλπισμα και το πέρασμα για τις μάχες που θα δοθούν σε άλλα μέρη. Τα φώτα της σκινης είναι πάνω στην Ελλάδα και εκατομμύρια ανθρώπων στην Ευρώπη και αλλού ελπίζουν πως θα μπορέσει να αντιμετωπίσει τις αντιξοότητες και τους εκβιασμούς και να χαράξει ένα διαφορετικό δρόμο. Οι Μεγάλες καπιταλιστικές ιμπεριαλιστικές

Δυνάμεις, και ειδικά η Γερμανία, το έχουν καταστήσει σαφές πως ο λαός της Ελλάδας θα πληρώσει πολύ ακριβά. Το να αποφύγει το τίμημα δεν αποτελεί επιλογή. Το πραγματικό, όμως, ερώτημα είναι πιο τίμημα θα κληθεί να πληρώσει και γιατί: το τίμημα να αιμορραγεί για μία ή και δύο ακόμη γενιές για τα συμφέροντα του Δυτικού κεφαλαίου ή το απελευθερωτικό «τίμημα» του να χαράξει ένα πραγματικό μονοπάτι αντίστασης στους «θεσμούς»; Η Ελλάδα θα είναι το πρότυπο, αλλά ποιο πρότυπο: ένα κακοποιημένο πρότυπο συλλογικής τιμωρίας, ιδανικό για εκφοβισμό απέναντι σε οποιονδήποτε σηκώσει κεφάλι στο μέλλον, ή, πιθανά, ένα πρότυπο που θα καλεί και τους υπόλοιπους στην περιοχή και, πράγματι, στον κόσμο όλο, να διαλέξουν ένα ριζικά διαφορετικό δρόμο;

Η ηγεσία του Σύριζα και τα μεγαλύτερα τμήματα της ελληνικής αριστεράς υποστηρίζουν πως το κίνημα θα αναπτύξει θεσμούς αδιαμεσολάβητους, δημοκρατικούς και από τα κάτω, και έχει τη δυνατότητα, ξεκινώντας από «τοπικές αυτόνομες νησίδες», να προκαλέσει ριζικούς μετασχηματισμούς της υπάρχουσας πολιτικής και κοινωνικής τάξης πραγμάτων. Είναι εξαιρετικά σημαντική η διαδικασία κατά την οποία πλατιά τμήματα της κοινωνίας αντιστέκονται, και ψηλαφούν τις δυνατότητες δόμησης τελείως διαφορετικών σχέσεων μεταξύ των ανθρώπων. Παρόλα αυτά, αυτή η συναρπαστική διαδικασία μετασχηματίζεται, αμβλύνεται, και εν τέλει «εξημερώνεται», έτσι ώστε να στηρίξει την αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, το πολιτικό σύστημα που ξέρει καλύτερα από το καθένα να διατηρεί και να μεταμφιέζει την αληθινή δικτατορία των καπιταλιστών.

Κάθε επαναστατική προσπάθεια θα επηρεάσει άμεσα, όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά όλο τον κόσμο. Ναι, το μίσος των Μεγάλων Δυνάμεων θα είναι δριμύ και δεν θα σταματήσουν πουθενά, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει να εξαπολύσουν δολοφονικό πόλεμο, καθώς και οικονομικό στραγγαλισμό και εκβιασμό, προκειμένου να καταστείλουν το λαό. Αλλά αυτές οι ίδιες Δυνάμεις, δεν μπορούν αν δουν ανενόχλητες, και η σκληρή αντεπανάσταση, καθώς και η έμπνευση μιας πραγματικής επαναστατικής ρήξης, θα είχε βαθύτατες συνέπειες σε όλη την Ευρώπη, στο Βερολίνο και στη Λισαβόνα, και σε όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Ακόμη και τώρα έχουμε σημαντικά δείγματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης για την αντίσταση των ανθρώπων στην Ελλάδα απέναντι στην τιμωρητική λιτότητα. Δυστυχώς, μέχρι τώρα, οι ελπίδες των ανθρώπων που στέκονται αλληλέγγυοι στον λαό της Ελλάδας έχουν καναλιζαριστεί και καταπνίγει τόσο ώστε να στηρίζουν τις ίδιες απατηλές θεραπείες και τους ίδιους εκλογικούς μηχανογράφους (τους Ποδέμος, στην Ισπανία για παράδειγμα), αυτούς του ίδιους που έχουν ήδη χρεοκοπήσει στην Αθήνα.

Μια γνήσια επαναστατική προσέγγιση θα προκαλέσει ένα κύμα δυναμικής και μεστής νοήματος αλληλεγγύης και στήριξης, ειδικά ανάμεσα σε εκείνους που μπορούν και χρειάζεται να γίνουν η μαγιά για την επανάσταση σε άλλες χώρες, ανάμεσα στους ανθρώπους από όλο το φάσμα της ζωής που λαχταρούν για μια λύση στα δεινά του καπιταλισμού.

Ένα ακόμη ερώτημα που τίθεται μετ'επιτάσεως είναι η σχέση μεταξύ της Ελλάδας και της υπόλοιπης Ευρώπης, ειδικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Ευρώπη, όπως και οι ΗΠΑ, η Ιαπωνία και η Ρωσία (με την καπιταλιστική Κίνα να αναρριχάται στο club) είναι οι στυλοβάτες της στυγνής ιμπεριαλιστικής εκμετάλλευσης. Αυτό το club, βέβαια, δεν λειτουργεί ισότιμα: ο καπιταλισμός δεν δουλεύει αλλιώς. Για ιστορικούς, γεωγραφικούς, οικονομικούς και πολιτικούς λόγους, η Ελλάδα είναι καταδικασμένη σε κατώτερη θέση μέσα στον Ευρωπαϊκό συσχετισμό δυνάμεων. Αλλά μια παρατεταμένη προσπάθεια να κερδίσει ή να εκλιπαρεί για μια καλύτερη θέση σε αυτό το συμπόσιο των κλεφτών είναι και αδύνατο και ανήθικο.

Φτάνει πια με τις υποσχέσεις της Μέρκελ και του Ολαντ ότι η Ελλάδα θα είναι ο απαραίτητος προμαχώνας της πλούσιας Ευρώπης απέναντι στις μαζικές εκτοπίσεις πληθυσμών από τη Μέση Ανατολή και απέναντι στους χιλιάδες απελπισμένων ανθρώπων που προσπαθούν να δραπετεύσουν από μια κλιμακούμενη τρέλα. Αντί, λοιπόν, το ελληνικό κράτος να δρα ως τείχος ή στρατιωτικό φυλάκιο για την «Ευρώπη Φρούριο» απέναντι σε αυτά τα εκατομμύρια των ανθρώπων ή σαν ένας μικρός ηγεμόνας στις ακτές, το προλεταριάτο στην Ελλάδα θα μπορούσε να δείξει ένα άλλον δρόμο και να τείνει μία χείρα βοήθειας, παρέχοντας πολιτική, ηθική, και υλική συνδρομή σε όσους αναζητούν την απελευθέρωση. Οι μετανάστες που σήμερα επαναπροωθούνται, πρέπει να βοηθήσουν για την επανάσταση αύριο. Η αναγκαία επαναστατικός προσανατολισμός θα οξύνει τις αντιθέσεις ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις, αλλά επίσης θα φέρει στο προσκήνιο νέες εφεδρείες στήριξης και, το κυριότερο, θα επιταχύνει την παγκόσμια επαναστατική διαδικασία, από την οποία εξαρτάται η μοίρα των ανθρώπων στην Ελλάδα, και όλων των καταπιεσμένων.

Η Ελλάδα έχει βαθεία επηρεαστεί από τις προηγούμενες προσπάθειες για επαναστατική αλλαγή στη χώρα αλλά και στον κόσμο. Η Ρωσική επανάσταση, η οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση, ο ρόλος

των κομμουνιστών στην αντίσταση κατά των Ναζί κατακτητών στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο ελληνικός εμφύλιος – όλα αυτά έχουν αφήσει ανεξίτηλα τα σημάδια τους στη συλλογική μνήμη. Τα επιτεύγματα αλλά και οι ανεπάρκειες σε αυτή τη διαδικασία είναι μαθήματα που πρέπει να κατανοηθούν.

Η παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση έφτασε στο απόγειο της στην Κίνα, υπό την ηγεσία του Μάο, ειδικά κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης, η οποία όχι μόνο υπερασπίστηκε την προλεταριακή εξουσία στη χώρα αλλά έκανε γιγάντια βήματα προκειμένου να αντιμετωπίσει τις ανισότητες και τις γερά στερεωμένες αντιλήψεις του παλιού εκμεταλλευτικού συστήματος, και να προχωρήσει προς τον κομμουνισμό. Τη δεκαετία του 60 και του 70, οπότε και η αποκάλυψη του καπιταλιστικού χαρακτήρα του Σοβιετικού μπλοκ έριχνε βαριά της σκιά της, η Κίνα του Μάο ήταν ισχυρή πηγή έμπνευσης για πολλούς στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο. Δυστυχώς, πολλοί από τους κομμουνιστές εκείνης της περιόδου, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που υποστήριζαν την τότε επαναστατική Κίνα εξαιτίας της αντίστασης της στον ιμπεριαλισμό και της στήριξης της στην επαναστατική πάλη, απέτυχαν στο να κατανοήσουν τη ριζοσπαστική σκέψη του Μάο στην επαναστατική θεωρία και στον κομμουνισμό.

Για τους περισσότερους ανθρώπους, η ανάσχεση στο πρώτο στάδιο της κομμουνιστικής επανάστασης (η ήττα του σοσιαλισμού πρώτα στη Σοβιετική Ένωση και αργότερα στην Κίνα –έπειτα από το θάνατο του Μάο), είναι αποσπασματική και διαστρεβλωμένη. Η έλλειψη πληροφόρησης για τα ιστορικά επιτεύγματα, τα πραγματικά λάθη και μια βαθύτερη κατανόηση του σύνθετου χαρακτήρα και της διαδικασίας της κομμουνιστικής επανάστασης ανάμεσα στους ανθρώπους που τώρα μάχονται ενάντια στους σπασμούς και τις επιθέσεις του καπιταλισμού είναι μεγάλο ιδεολογικό και πολιτικό βάρος που τους εμποδίζει να πάνε τον αγώνα στο επόμενο επίπεδο.

Έχουμε το πλεονέκτημα να έχουμε στα χέρια μας αυτές τις διευκρινίσεις, μια κατανόηση που από τη μία ανακαλύπτει εκ νέου τα μεγάλα επιτεύγματα των προηγούμενων γενιών στο πως προχωράμε στη ρήξη με τον ιμπεριαλισμό, και από την άλλη εξηγεί με επιστημονικό τρόπο τους λόγους για την ήττα αλλά και τις παραλείψεις, σε επίπεδο ιδεολογίας και πρακτικής, εκείνων των πρώτων αποπειρών για την προλεταριακή επανάσταση. Η εμπάθυνση της επιστημονικής γνώσης για τι μπορούμε και πρέπει να κάνουμε για να εξαπολύσουμε το νέο στάδιο της προλεταριακής επανάστασης και να προχωρήσουμε τη διαδικασία στον τελικό της στόχο, αυτόν της παγκόσμιας κομμουνιστικής κοινωνίας, χαίρει της συνεισφοράς της Νέας Σύνθεσης του Κομμουνισμού από τον Bob Avakian.

Αυτή η νέα θεώρηση του κομμουνισμού, παρέχει τα εργαλεία να υπερβούμε όλες τις θεμελιώδεις δυσκολίες της καπιταλιστικής κοινωνίας που διαλύει τις ζωές και το φρόνημα δισεκατομμυρίων, και προχωρά σε μια πραγματική απελευθερωμένη κοινωνία ανθρώπων – όχι μόνο για ένα κόσμο πέρα από τη σημερινή εξασθενημένη εξουσία, αλλά για έναν πολύ καλύτερο, πολύ πιο ζωντανό και απελευθερωτικό και από τα υψηλότερα επιτεύγματα των προηγούμενων σοσιαλιστικών επαναστάσεων.

Αυτή η νέα σύνθεση επαναποθετεί την κομμουνιστική επανάσταση στις υλικές και ιστορικές συνθήκες που την κατέστησαν δυνατή και αναγκαία. Η προλεταριακή επανάσταση γίνεται ακαταμάχητη, απτή, και γ'αυτό επιθυμητή. Η νέα σύνθεση του κομμουνισμού παρέχει το κρίσιμο εκείνο πλαίσιο, μια διεξοδική επιστημονική προσέγγιση στην κατανόηση του κόσμου για να τον αλλάξουμε, για την αναγέννηση ενός γνήσιου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα και αλλού.

Πέρα από την πλούσια ιστορία των αγώνων, υπάρχει και η κληρονομιά των επαναστατικών δυνατοτήτων στην Ελλάδα και αλλού που χάθηκαν. Τα μαθήματα από αυτές τις εμπειρίες, ενισχύουν την αποφασιστικότητα και την ικανότητα να μην επιτρέψουμε να χαθούν οι σύγχρονες επαναστατικές δυνατότητες.

Η κατάσταση στην Ελλάδα αποζητά ένα πραγματικό κίνημα για μια γνήσια προλεταριακή επανάσταση και καλεί τους επαναστάτες να υιοθετήσουν την πιο σύγχρονη επιστημονική επαναστατική σκέψη. Οι δεκάδες μπορούν και πρέπει να γίνουν χιλιάδες και οι χιλιάδες θα οδηγήσουν σε εκατομμύρια. Μπροστά στις δυσκολίες, τις σύνθετες και αντικρουόμενες καταστάσεις με μεγάλη προοπτική, είναι βασικό να οπλιστεί ο καθένας με την πιο βαθειά κατανόηση της κοινωνίας και της επαναστατικής διαδικασίας για το μετασχηματισμό της – τον επαναστατικό κομμουνισμό. Η Νέα Σύνθεση του Κομμουνισμού αποτελεί βασικό συστατικό για να φανούμε αντάξιοι της στιγμής και να χτίσουμε μια εμπροσθοφυλακή που μπορεί να αντιμετωπίσει τα όσα προκύπτουν. Η κρίση και το κίνημα στην Ελλάδα είναι το καμίνι μέσα στο οποίο οι συνειδητοί επαναστάτες μπορούν και πρέπει να κάνουν ένα βήμα μπροστά ως απελευθερωτές της ανθρωπότητας, εκκινητές του νέου σταδίου της κομμουνιστικής επανάστασης, μαζί με τα αδέρφια τους από όλο τον κόσμο.

#NewSynthesisinGreece

Συντάχθηκε από υποστηρικτές της Νέας Σύνθεσης του Κομμουνισμού, συμπεριλαμβανομένου του Κ.Ι.Α. (συνεισέφερε στις οριοθετήσεις), του Ishak Baran (ιστορικό μέλος του Μασοϊκού κινήματος στην Τουρκία), υποστηρικτές του Κομμουνιστικού Κόμματος Ιράν (Μαρξιστές – Λενινιστές – Μασοϊκοί) και άλλους.

Διανέμεται από: Revolutionary Communist Manifesto Group (RCMG Europe).

Επικοινωνία: rcmanifestogroup@gmail.com

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τη θεωρία της Νέας Σύνθεσης του Κομμουνισμού δείτε στο: www.revcom.us/avakian 27 Ιουλίου 2015